I sag 32/76

angående en anmodning, som i medfør af EØF-traktatens artikel 177 er indgivet til Domstolen af Tribunal du travail, Charleroi, for i den sag, som verserer ved denne ret mellem

ALFONSA SAIEVA, Montaperto, Italien

og

CAISSE DE COMPENSATION DES ALLOCATIONS FAMILIALES DE L'INDUSTRIE CHARBONNIÈRE DES BASSINS DE CHARLEROI ET DE LA BASSE-SAMBRE, Charleroi, Belgien,

at opnå en præjudiciel afgørelse vedrørende fortolkning af artikel 42, stk. 5 i Rådets forordning (EØF) nr. 3 af 25. september 1958 om social sikring af vandrende arbejdstagere (JO 30 af 16. 12. 1958, s. 561) som ændret ved Rådets forordning (EØF) nr. 1/64 af 18. december 1963 (JO 1 af 8. 1. 1964, s. 1) og af artikel 94, stk. 5 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14. juni 1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT-specialudgave 1971 (II), s. 366; org. ref. JO L 149 af 5. 7. 1971, s. 2),

afsiger

DOMSTOLEN

sammensat af: præsidenten H. Kutscher, afdelingsformændene A. M. Donner og P. Pescatore, dommerne J. Mertens de Wilmars, M. Sørensen, A. J. Mackenzie Stuart og A. O'Keeffe,

generaladvokat: H. Mayras
justitssekretær: A. van Houtte

følgende

DOM

Sagsfremstilling

Forelæggelseskendelsen og de skriftlige indlæg, som er indgivet i medfør af artikel 20 i statutten for EØF-Domstolen kan sammenfattes således:

I — De faktiske omstændigheder og retsforhandlingernes forløb

1. Efter belgisk lovgivning ydes der normalt børnetilskud indtil barnets 16. år, indtil det 21. år såfremt den pågældende er under erhvervsuddannelse, indtil det 25. år ved videregående uddannelse, og uden aldersgrænse i tilfælde af alvorlig erhvervsudygtighed.

2. I § 4, 2., B i lovbekendtgørelse af 24. december 1903 om erstatning for skade som følge af arbejdsulykker var det bestemt, at børn, der havde mistet begge forældre eller en af dem ved en arbejdsulykke, havde ret til en løbende renteerstatning indtil det fyldte 18. år. Efter § 19 i lov af 10. april 1971 om arbejdsulykker har børn nu ret til en sådan renteerstatning som følge af en arbejdsulykke, såfremt de har ret til børnetilskud dog altid indtil det fyldte 18. år.

3. Sagsøgerinden i hovedsagen, som er italiensk statsborger, er enke efter en italiensk arbejdstager, Galogero Reale, som havde arbejde i Italien og i Belgien. Han afgik ved døden den 8. oktober 1956 ved minekatastrofen i Marcinelle. Der er tre børn i ægteskabet, Alfonso, som er født den 18. marts 1948, Maria Rosa, som er født den 31. marts 1954, og Lina, som er født den 1. marts 1956.

4. Efter sin mands død oppebar fru Saieva som følge af arbejdsulykken en renteerstatning til sig selv og sine børn samt børnetilskud til sine børn i medfør af den belgiske lovgivning, selv om hun sammen med sine børn var rejst tilbage til Italien.

5. La Caisse de compensation des allocations familiales de l'Industrie charbonniere des bassins de Charleroi et de la Basse-Sambre (herefter kaldt la Caisse) ophørte med at udbetale børnetilskud til sagsøgerinden, da de ældste børn fyldte 18 år, og for det tredje barns vedkommende den 30. september 1972, hvor dette endnu ikke var fyldt 18 år. Som begrundelse for sin nægtelse af at udbetale børnetilskud til de to ældste ud over det fyldte 18. år påberåbte la Caisse sig artikel 42, stk. 5 i forordning nr. 3, som efter dennes opfattelse skal fortolkes således, at der kun påhviler Belgien betaling af børnetilskud til et barn, der har mistet en eller begge forældre, såfremt barnet i henhold til belgisk lovgivning har ret til erstatning i anledning af arbejdsulykke, i dette tilfælde indtil det fyldte 18. år.

Artikel 42, stk. 5 lyder således:

»Såfremt der ved en arbejdstagers eller en hermed ligestillet persons død i henhold til lovgivningen i en medlemsstat opstår et krav på erstatning i anledning af en arbejdsulykke eller en erhvervssygdom, ydes der børnetilskud til arbejdstagerens børn, som bor eller bliver opdraget på territoriet i en anden medlemsstat, efter lovgivningen i den stat, som erstatningen påhviler, som om børnene boede eller blev opdraget på territoriet i denne stat.« [1]

6. Hvad angår det tredje barn, har la Caisse anført, at dens forpligtelse til at betale børnetilskud ophørte den 1. oktober 1972, hvor forordning nr. 1408/71 trådte i kraft. La Caisse har henvist til, at betalingen af børnetilskud i henhold til artikel 78, stk. 2, litra b og i i denne nye forordning påhviler den italienske institution, i dette tilfælde »Istituto Nazionale delle Previdenza Sociale« (herefter kaldet INPS), fordi Reale i Italien har tilbagelagt en forsikringsperiode på 5 år, 2 måneder og 4 uger.

Den pågældende artikel lyder således:

»2. Ydelser til sådanne børn (børn, der har mistet begge forældrene eller en af dem) skal udredes efter følgende regler, uanset i hvilken medlemsstat barnet eller den fysiske eller juridiske person, som faktisk forsørger det, er bosat:
a) ...

1 — Oversættelse ved Domstolens sprogtjeneste.

b) for så vidt angår et barn efter en afdød arbejdstager, som har været omfattet af lovgivningen i flere medlemsstater:

i) efter lovgivningen i den af disse stater, på hvis område barnet er bosat, såfremt der dér er erhvervet ret til en af de i stykke 1 nævnte ydelser i medfør af denne stats lovgivning, i givet fald ved iagttagelse af bestemmelserne i artikel 79, stk. 1, litra a...

.....

La Caisse har anført, at artikel 78 i forordning (EØF) nr. 1408/71, for så vidt angår ydelse til børn, der har mistet begge forældre eller en af dem, ikke indeholder nogen henvisning til erstatning i anledning af arbejdsulykker eller erhvervssygdomme, og at erstatning til sådanne børn, der ydes i henhold til en forsikring mod arbejdsulykker og erhvervssygdomme er undtaget fra dens anvendelsesområde. Der kan efter dens opfattelse ikke være tale om, at sagsøgerinden i hovedsagen har nogen velerhvervede rettigheder, eftersom artikel 94 i forordning nr. 1408/71, som er uden betydning for den aktuelle sag, er den eneste bestemmelse, hvori der tales om velerhvervede rettigheder.

7. La Caisse har anmodet INPS om at undersøge, hvilken ret børn, der har mistet begge forældre eller en af dem, har til børnetilskud fra 1. oktober 1972 i henhold til forordning nr. 1408/71, og hvilke rettigheder sagsøgerindens børn har i relation hertil.

8. Fru Saieva har bestridt den fortolkning af artikel 42, stk. 5 i forordning nr. 3, som la Caisse anlægger, og er af den opfattelse, at la Caisse i henhold til artikel 94, stk. 5 i forordning nr. 1408/71 ikke kunne træde i hendes sted og foranledige, at hendes rettigheder i henseende til børnetilskud blev taget op til revision.

Artikel 94, stk. 5 lyder således:

»Personer, der har fået tillagt pension eller rente før denne forordnings ikrafttræden, kan på begæring få deres rettigheder optaget til fornyet afgørelse efter denne forordnings bestemmelser. Dette gælder også i de øvrige i artikel 78 omhandlede ydelser.«

Herefter anlagde hun sag ved Tribunal du travail, Charleroi, for at opnå børnetilskud til sine tre børn også ud over deres fyldte 18. år. Hun anmodede denne ret om at forelægge De europæiske Fællesskabers Domstol en række spørgsmål om fortolkning af forordningerne nr. 3 og 1408/71.

9. Ved kendelse af 25. marts 1976 udsatte le Tribunal du travail, Charleroi, sagen og anmodede i medfør af EØF-traktatens artikel 177 Domstolen om at træffe præjudiciel afgørelse om følgende spørgsmål:

»1. *Vedrørende fortolkningen af artikel 42, stk. 5 i Rådets forordning (EØF) nr. 3:* Skal denne bestemmelse fortolkes således, at pligten til at udrede børnetilskud ophører, når den ret til en midlertidig løbende renteerstatning i anledning af en arbejdsulykke, der i henhold til lovgivningen i den forpligtede stat tilkommer de børn, der har mistet en eller begge forældre, falder bort, i dette tilfælde ved det fyldte 18. år?

2. *Vedrørende fortolkning af artikel 94, stk. 5 i Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71.*

a) Kan den kompetente institution i en medlemsstat træde i den forsikredes sted og foranledige, at de rettigheder, som sidstnævnte har erhvervet før ikrafttrædelsen af forordning nr. 1408/71, tages op til revision?

b) Såfremt ovenstående spørgsmål besvares bekræftende, kan en sådan revision da medføre en begrænsning af fordele, som den pågældende har været berettiget til indtil nævnte forordnings ikrafttrædelsestidspunkt?«

10. Kendelsen fra Tribunal du travail blev registreret på Domstolens justitskontor den 29. marts 1976.

Fru Saieva, som er repræsenteret af Daniele Rossini, direktør for den sociale sikringstjeneste ved »Patronato ACLI«, Kommissionen repræsenteret af sin juridiske konsulent Marie-José Jonczy, og den italienske regering, repræsenteret af ambassadør Adolfo Maresca, bistået af Ivo Maria Braguglia, »Vice-avvocato dello Stato«, har afgivet skriftlige indlæg.

På grundlag af den refererende dommers rapport og efter at have hørt generaladvokaten har Domstolen besluttet at indlede den mundtlige forhandling uden yderligere bevisførelse.

II — Skriftlige indlæg

1. For så vidt angår det *første spørgsmål,* som Tribunal du travail har rejst, har *sagsøgerinden* i hovedsagen gjort gældende, at der ikke er nogen begrundelse for at lade betalingen af børnetilskuddene efter artikel 42, stk. 5 i forordning nr. 3 falde bort. Der er pligt til at betale børnetilskud, så længe de pågældende børn opfylder betingelserne herfor efter lovgivningen i den stat, som er forpligtet til at udbetale erstatningen. Hvis børnene havde boet i Belgien, ville de fortsat have været berettiget til at få udbetalt børnetilskud ud over det fyldte 18. år, eftersom de stadig er under uddannelse.

Fru Saieva har foreslået følgende svar på det første spørgsmål fra Tribunal du travail, Charleroi:

»De i artikel 42, stk. 5 i Rådets forordning nr. 3 omhandlede børnetilskud skal udbetales, så længe de berettigede børn opfylder de betingelser herfor, som er fastsat i lovgivningen i den stat, som er forpligtet til at udbetale erstatning i anledning af arbejdsulykke«.

For så vidt angår det *andet spørgsmål* fra Tribunal du travail har sagsøgerinden i hovedsagen gjort gældende, at i henhold til artikel 94, stk. 5 i forordning nr. 1408/71 kan de rettigheder, som er erhvervet forud for denne forordnings ikrafttræden kun tages op til revision på foranledning af de berettigede personer. Forordningerne nr. 1408/71 og 574/72 er vedtaget af Rådet med henblik på at forbedre levestandarden for arbejdstagere og disses ydelsesberettigede pårørende, hvilket navnlig fremgår af betragtning nr. 5 i forordning nr. 1408/71.

Selv om la Caisse har rettet en sådan anmodning til INPS, har fru Saieva ikke fået tillagt nogen pension af denne institution, og har altså ikke oppebåret børnetilskud. Hun har i øvrigt ikke til hensigt at indgive en anmodning om enkepension i Italien på grundlag af de forsikringsperioder, som hendes afdøde mand har tilbagelagt, idet hun anfører, at artikel 78 i forordning nr. 1408/71 fører til et forskelligt resultat alt efter, om den forsikrede oppebærer pension i henhold til lovgivningen i en eller i flere medlemsstater, og at det ville komme hende til skade, såfremt denne eventuelt blev bragt i anvendelse. Domstolen skal løse dette problem i sag 19/76, Pietro Triches mod Caisse de Compensation des Allocations Familiales de la Région Liégeoise.

Sagsøgerinden i hovedsagen har følgelig foreslået følgende svar på det andet præjudicielle spørgsmål:

»Den kompetente institution i en medlemsstat kan ikke træde i den forsikredes sted og foranledige, at de rettigheder, som denne har erhvervet før ikrafttrædelsen af Rådets forordning nr. 1408/71, tages op til revision, hvis formålet hermed er at begrænse eller ophæve de ydelser, som påhviler denne institution i medfør af dens egen lovgivning.

Revisionen kan under ingen omstændigheder medføre en begrænsning af de rettigheder, som tilkom arbejdstageren eller dennes ydelsesberettigede pårørende i medfør af tidligere forordninger.«

2. For så vidt angår det *første spørgsmål,* som Tribunal du travail har

stillet, har *Kommissionen* anført, at artikel 42 i forordning nr. 3 angiver, hvilken lovgivning der skal anvendes i de forskellige situationer, der kan forudses. Efter ordlyden i artikel 42, stk. 5 kan retten til børnetilskud ikke underkastes den betingelse, at børnene selv er berettiget til erstatning. Denne artikel angiver ikke, hvem der er berettiget til erstatning. Artikel 42, stk. 5 fastslår udelukkende, hvilken lovgivning der skal finde anvendelse, når der skal udredes erstatning.

For så vidt angår punkt a) i det andet præjudicielle spørgsmål, har Kommissionen gjort gældende, at børnetilskud indgår i de ydelser, som er omhandlet i artikel 78 i forordning nr. 1408/71, og at der ikke kan være tvivl om, at artikel 94, stk. 5 i samme forordning finder anvendelse på disse ydelser.

Det må være klart erfter ordlyden i artikel 94, stk. 5, at det kun er modtageren af allerede fastsatte ydelser, eller dennes repræsentant, der kan anmode om, at disse tages op til revision, og at en social sikringsinstitution ikke kan træde i modtagerens sted. Ordene »efter de pågældendes anmodning« er netop indføjet for at undgå, at de kompetente institutioner nedsætter de ydelser, hvis størrelse er fastsat før forordningens ikrafttræden.

Med det svar som er givet til punkt a) kommer spørgsmålets punkt b) efter Kommissionens opfattelse slet ikke på tale. Den har imidlertid bemærket, at Rådet ved vedtagelsen af forordning nr. 1408/71, for at undgå at den pågældende skader sig selv, når allerede fastsatte ydelser tages op til revision, fremsatte følgende erklæring, som blev optaget i mødeprotokollen:

»Det er forudsat, at ydelser, som udbetales i henhold til Rådets forordning nr. 3 vedrørende social sikring af vandrende arbejdstagere, og som er højere end ydelserne i medfør af denne forordning, ikke nedsættes: i så henseende opretholdes allerede erhvervede rettigheder.«

Kommissionen mener følgelig, at der kan gives følgende svar på de spørgsmål, som den nationale domstol har stillet:

»1. Artikel 42, stk. 5 i forordning nr. 3 skal fortolkes således, at den angiver den lovgivning, der skal anvendes på betaling af børnetilskud til børn efter en arbejdstager, der er omkommet ved en arbejdsulykke, hvilken er lovgivningen i den medlemsstat, der er forpligtet til at betale erstatning som følge af arbejdsulykken.

2. Den kompetente institution i en medlemsstat kan ikke træde i den forsikredes sted og foranledige, at de rettigheder, som sidstnævnte har erhvervet før ikrafttrædelsen af forordning nr. 1408/71, tages op til revision, da denne beføjelse i henhold til artikel 4, stk. 5 i forordning nr. 1408/71 udelukkende er forbeholdt den berettigede eller dennes repræsentant.«

3. For så vidt angår det *første spørgsmål* har *den italienske regering* gjort gældende, at det af formuleringen af artikel 42, stk. 5 i forordning nr. 3 samt af denne bestemmelses funktion inden for rammerne af artikel 42 som helhed fremgår, at fortabelsen af retten til erstatning som følge af en arbejdsulykke ikke også medfører, at retten til børnetilskud bortfalder.

Efter artikel 42, stk. 5 er det ganske vist en betingelse for at oppebære børnetilskud, at der består en erstatningspligt. Er denne betingelse først opfyldt, udbetales der i henhold til artikel 42, stk. 5 inden for rammerne af det erstatningspligtige lands almindelige ordning, børnetilskud til børn, der har mistet begge forældre eller en af dem, og som bor eller bliver opdraget på territoriet i en anden medlemsstat, som om børnene boede eller blev opdraget på territoriet i denne stat.

For så vidt angår bestemmelsens funktion, har den italienske regering anført, at børnetilskud på grundlag af erstatning som følge af en arbejdsulykke er selvstændigt og udelukkende reguleret i artiklens stk. 5. Dette bekræfter, at kriteriet i arti-

kel 42, stk. 5 er selvstændigt og definitivt, og at der derfor ikke kan anvendes kriterier, der er opstillet i forskellige hypoteser.

For så vidt angår punkt a) i det *andet spørgsmål* har den italienske regering gjort gældende, at artikel 94, stk. 5 er en bestemmelse til fordel for den ydelsesberettigede, og at den forudsætter, at forholdene tidligere er reguleret definitivt efter den tidligere ordning.

De rettigheder, som de pågældende har erhvervet før forordning nr. 1408/71 trådte i kraft, er således definitive, og artikel 94, stk. 5 kan derfor kun fortolkes således, at det alene er de ydelsesberettigede, der eventuelt kan anmode om, at disse rettigheder tages op til revision.

For så vidt punkt b) i det andet spørgsmål ikke anses for at være uden genstand, har den italienske regering foreslået, at det besvares benægtende.

Under retsmødet den 22. september 1976 har fru Saieva, repræsenteret af Daniele Rossini, direktør for den sociale sikringstjeneste ved »Patronato ACLI«, og Kommissionen, repræsenteret af sin juridiske konsulent, M.-J. Jonczy, fremsat deres mundtlige indlæg.

Generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 6. oktober 1976.

Præmisser

1 Ved kendelse af 25. marts 1976, som er indgået på Domstolen den 29. marts s.å., har Tribunal du travail, Charleroi, i medfør af EØF-traktatens artikel 177 stillet en række spørgsmål vedrørende fortolkningen, dels af artikel 42, stk. 5 i Rådets forordning nr. 3 om social sikring af vandrende arbejdstagere (JO 30 af 16. 9. 1958, s. 561), og dels af artikel 94, stk. 5 i Rådets forordning nr. 1408/71 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT-specialudgave 1971 (II), s. 366; org. ref. EFT L 149 af 5. 7. 1971, s. 2);

2 disse spørgsmål er blevet rejst i en retssag, hvorunder en enke efter en italiensk arbejdstager, der døde i 1956 som følge af en arbejdsulykke i Belgien, gør krav på børnetilskud til sine 3 børn, med hvem hun er vendt tilbage til Italien, idet hun for de to ældste børns vedkommende kræver børnetilskud ud over deres fyldte 18. år, og for det yngste barns vedkommende børnetilskud efter den 1. oktober 1971, ikrafttrædelsesdatoen for forordning nr. 1408/71:

3 det fremgår af sagens akter, at la Caisse de compensation des allocations familiales de l'industrie charbonnière des bassins de Charleroi et de Basse-Sambre, sagsøgte i hovedsagen, (herefter benævnt »Caisse de compensation«) af egen drift ophørte med at udbetale børnetilskud til enkens to ældste børn, da disse

fyldte 18 år, og til det tredje barn den 30. september 1972, på et tidspunkt hvor dette barn endnu ikke var fyldt 18 år.

4 Det første spørgsmål er, om artikel 42, stk. 5 i forordning nr. 3 skal fortolkes således, at pligten til at udrede børnetilskud ophører, når den ret til en midlertidig løbende renteerstatning i anledning af en arbejdsulykke, der i henhold til lovgivningen i den forpligtede stat tilkommer børn, der har mistet en eller begge forældre, falder bort, i dette tilfælde ved det fyldte 18. år.

5 Det er under sagsbehandlingen ved Domstolen blevet anført, at hovedsagen er opstået, fordi Caisse de compensation's fortolkning af den belgiske lovgivning kan bestrides;

6 det er i så henseende blevet bemærket, at belgisk lovgivning i modsætning til hvad der hævdes af Caisse de compensation, ikke gør børnetilskud betinget af, at der består et krav på en løbende renteerstatning i anledning af en arbejdsulykke, men gør den løbende renteerstatning betinget af, at der ydes børnetilskud;

7 inden for rammerne af den præjudicielle procedure i henhold til traktatens artikel 177 tilkommer det imidlertid ikke Domstolen at udtale sig om omfang og indhold af nationale lovbestemmelser, idet den skal begrænse sig til at fortolke de pågældende fællesskabsretlige bestemmelser;

8 artikel 42, stk. 5 i forordning nr. 3 lyder således:

»Såfremt der ved en arbejdstagers eller en hermed ligestillet persons død i henhold til lovgivningen i en medlemsstat opstår et krav på erstatning i anledning af en arbejdsulykke eller en erhvervssygdom, ydes der børnetilskud til arbejdstagerens børn, som bor eller bliver opdraget på territoriet i en anden medlemsstat, efter lovgivningen i den stat, som erstatningen påhviler, som om børnene boede eller blev opdraget på territoriet i denne stat«. [1]

9 efter ordlyden har denne bestemmelse til formål at fastslå, at det alene er lovgivningen i den stat, som det påhviler at udbetale renteerstatning i anledning af en arbejdsulykke, der skal anvendes på betaling af børnetilskud i de omhandlede tilfælde;

1 – Oversættelse ved Domstolens sprogtjeneste.

10 det forhold, at børnene har bopæl i en anden medlemsstat, udelukker ikke, at denne lovgivning anvendes, da børnetilskuddene skal udbetales, som om børnene boede eller blev opdraget på territoriet i den stat, som det påhviler at udrede den løbende renteerstatning;

11 efter bestemmelsens ordlyd omfatter børnetilskud til børn efter en afdød arbejdstager ikke blot de tilskud, som udbetales i de tilfælde, hvor et barn, der har mistet en eller begge forældre, erhverver et krav på en løbende renteerstatning, men også de tilskud, som udbetales i tilfælde, hvor der opstår et krav på pension eller rente i anledning af en persons død, herunder enkepension;

12 det stillede spørgsmål skal derfor besvares med, at artikel 42, stk. 5 skal fortolkes således, at den fastslår, hvilken lovgivning der skal anvendes ved betaling af børnetilskud til børn efter en arbejdstager, som er død ved en arbejdsulykke, og at disse børns ret til børnetilskud ikke er betinget af, at de modtager renteerstatning i anledning af dødsfaldet.

13 Det andet spørgsmål er, om den kompetente institution i en medlemsstat i medfør af artikel 94, stk. 5 i forordning nr. 1408/71 kan træde i den forsikredes sted og foranledige, at de rettigheder, som sidstnævnte har erhvervet før forordningens ikrafttræden, tages op til fornyet afgørelse.

14 Denne bestemmelse lyder således:

»Personer, der har fået tillagt pension eller rente før denne forordnings ikrafttræden, kan på begæring få deres rettigheder optaget til fornyet afgørelse på grundlag af denne forordnings bestemmelser. Dette gælder også de øvrige i artikel 78 omhandlede ydelser.«

15 Forordningens overgangsbestemmelser, som denne bestemmelse tilhører, bygger på det princip, at ydelser efter forordning nr. 3, som er mere fordelagtige end ydelserne efter den ny forordning, ikke skal kunne nedsættes;

16 formålet med bestemmelsen er at give den pågældende ret til — i egen interesse — at søge de ydelser, som er tillagt ham efter den gamle ordning, optaget til fornyet afgørelse;

17 det ville være i strid med dette formål at give den kompetente institution ret til af egen drift at tage sådanne ydelser op til fornyet afgørelse til skade for den pågældende;

18 svaret på spørgsmålet er derfor, at artikel 94, stk. 5 skal fortolkes således, at den kompetente institution i en medlemsstat ikke kan træde i den forsikredes sted og foranledige, at de rettigheder, som sidstnævnte har erhvervet før forordningens ikrafttræden, tages op til fornyet afgørelse.

Vedrørende sagsomkostningerne

19 De udgifter, som er afholdt af den italienske regering og af De europæiske Fællesskabers Kommission, som har fremsat indlæg for Domstolen, kan ikke godtgøres;

20 da retsforhandlingerne i forhold til hovedsagens parter er et led i den sag, som verserer for den nationale ret, tilkommer det denne at træffe afgørelse om sagsomkostningerne.

På grundlag af disse præmisser,

kender

DOMSTOLEN

vedrørende de spørgsmål, som Tribunal du travail, Charleroi, ved kendelse af 25. marts 1976 har forelagt den, for ret:

1. **Artikel 42, stk. 5 i forordning nr. 3 skal fortolkes således, at den fastslår, hvilken lovgivning der skal anvendes ved betalingen af børnetilskud til børn efter en arbejdstager, som er død ved en arbejdsulykke, og at disse børns ret til børnetilskud ikke er betinget af, at de modtager renteerstatning i anledning af dødsfaldet.**

2. **Artikel 94, stk. 5 i forordning nr. 1408/71 skal fortolkes således, at den kompetente institution i en medlemsstat ikke kan træde i den forsikredes sted og foranledige, at de rettigheder,**

som sidstnævnte har erhvervet før forordningens ikrafttræden, tages op til fornyet afgørelse.

Kutscher Donner Pescatore

Mertens de Wilmars Sørensen Mackenzie Stuart O'Keeffe

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 13. oktober 1976.

A. Van Houtte
Justitssekretær

H. Kutscher
Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT H. MAYRAS FREMSAT DEN 6. OKTOBER 1976 [1]

Høje Ret.

Sagsøgeren i hovedsagen er enke efter en italiensk minearbejder, som havde arbejdet dels i Italien og dels i Belgien, hvor han døde den 8. august 1956 under minekatastrofen i Bois du Cazier. Hun er moder til 3 børn, som er født henholdsvis den 18. marts 1948, den 31. marts 1954 og den 1. marts 1956.

Efter sin mands død vendte sagsøgerinden tilbage til Italien. Her modtog hun fra den belgiske socialsikring en løbende renteerstatning i anledning af arbejdsulykken til sig selv samt børnene og børnetilskud til sine 3 børn. Som vi senere skal se, modtog hun ikke begge de to sidstnævnte ydelser fuldt ud.

Den kompetente institution, La Caisse de compensation des allocations familiales de l'industrie charbonnière des bassins de Charleroi et de la Basse-Sambre (herefter Caisse de compensation), ophørte med at udbetale hende ydelserne, for det ældste barns vedkommende fra den 17. marts 1966, for det næstældstes vedkommende fra den 30. marts 1972, på hvilke datoer børnene fyldte 18 år, og for det sidstes vedkommende fra den 30. september 1972, et tidspunkt, hvor dette kun var fyldt 16 år.

Det er vanskeligt nøjagtigt at kende den belgiske institutions begrundelse for at inddrage disse børnetilskud, da den ikke fandt det fornødent hverken selv at give møde ved Tribunal du travail i Charleroi eller at lade sig repræsentere. Den har ej heller gjort brug af sin mulighed for at fremsætte indlæg under sagsbehandlingen ved denne Domstol, og det samme gælder den belgiske regering. Desuden indeholder sagsakterne fra den nationale ret kun få oplysninger om sagens administrative fase.

1 — Oversat fra fransk.